

РЕШЕНИЕ

№ 5454

гр. София, 16.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в
публично заседание на 01.10.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **11578** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 233 от Закона за министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалбата на П. М. З., срещу

ЗАПОВЕД рег. № 13025 от 18.11.2011 г., издадена от директора на Столичната дирекция на вътрешните работи, с която на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение на длъжността „младши автоконтрольор” II степен, в Група 03 „Контролни полицейски пунктове”, Сектор „Престъпления по пътищата”, при същата дирекция.

В съдебните заседания оспорващият се явява лично, заедно с упълномощен адвокат и поддържа жалбата. Доразвива, посредством адвоката аргументите си, включително с допълнително представената писмена защита. Не ангажира доказателства и не претендира разноски за водене на делото. Изложените в жалбата доводи са за нарушаване от страна на административния орган на процесуалните правила и за неправилно прилагане на материалния закон. Твърди, че: не е извършил нарушение на служебната дисциплина и такова не се доказва от събраните по време на административното производство доказателства; не е спазен срокът по чл. 225 ЗМВР, тъй като нарушението е станало известно на ответника на 30.08.2011 г.; налице е разминаване между изложените в заповедта фактически и правни основания; основаниято за налагане на дисциплинарното наказание е по чл. 227, ал. 1, т. 1 ЗМВР, а не по т.т. 7 и 10; в административното производство не са събрани доказателства,

подкрепящи изводите на административния орган, тъй като материалите от досъдебното производство нямат процесуална стойност; показанията на разпитания в настоящото съдебно производство свидетел следва да бъдат преценявани с резерви, понеже по време на разпита в досъдебното наказателно производство не са му били разяснени процесуалните права.

Ответникът, представляван от юрисконсулт оспорва жалбата, като счита заповедта за правилна и законосъобразна. По негово искане Съдът разпита в качеството на свидетел Б. В. Г. и изиска от Отдел „Следствен” на Софийска градска прокуратура материали от Досъдебно производство № 18-П/2011 г., заверени преписи от които са приети като доказателства по делото.

От фактическа страна.

Жалбоподателят П. М. З. е заемал по служебно правоотношение длъжността „младши автоконтрольор” II степен, в Група 03 „Контролни полицейски пунктове”, Сектор „Престъпления по пътищата”, при същата дирекция, държавен служител категория „Е” – трета степен. Изпълнявал е служебни задължения на Контролно-пропускателен пункт № 51, находящ се на територията на Столична община, на нулев километър от автомагистрала „Т.”, от южната страна, в посока към [населено място]. Представените от ответника писмени доказателства установяват още следните факти и обстоятелства, които Съдът прави опит да подреди по хронологичен ред и в логическа последователност, по следния начин.

С писмо, рег. № 1707/28.09.2011 г. (л. 15 от делото) директорът на Дирекция „Вътрешна сигурност” – МВР е уведомил директора на Столичната дирекция на вътрешните работи (вх. № я-26580/28.09.2011 г.) за това, че: във връзка с „проведени действия по разследване от Софийска градска прокуратура по пр.пр. № 4-2570/2011 г., ДП 18-П/2011 г., на територията на [населено място] са задържани 17 полицейски служители от СДВР”, по отношение на които са повдигнати обвинения „по реда на чл. 219, ал. 2 НПК, за извършени престъпления по чл. 302, т. 1, предл. последно, вр. чл.л 301, ал. 1, предл. 1 и 2, вр. чл. 26, ал. 1 и чл. 20, ал. 2 НК”. Под номер 13 в писмото е посочено и името на жалбоподателя П. М. З.. Представено е с административната преписка и Съобщение, за произшествие, рег. № я 20432/30.09.2011 г. (л. 18), подписано от директора на СДВР. От текста на Раздел I се разбира, че задържането на седемнадесетте полицейски служители е резултат от проведена „съвместна операция от служители на СДВР, Дирекция „Вътрешна сигурност” – МВР и СГП”. След предложение от началника на Сектор „Престъпления по пътищата” (л. 13) и на основание писмото на директора на Дирекция „Вътрешна сигурност” директорът на СДВР издал Заповед рег. № з-10669/29.09.2011 г. (л. 12), с която: разпоредил да бъде образувано дисциплинарно производство срещу полицай З. и определил състав на комисия; временно отстранил от длъжност полицая. С. по съдържанието на Справка за проведено дисциплинарно производство срещу държавен служител, рег. № я 49453/07.11.2011 г. (л. 57), изготвена от комисията, както и от съдържанието на Становище, рег. № я 50119/11.11.2011 г. (л. 75), дисциплинарното разследване се е изразило в: това, че Комисията: а) е приела „постъпилите данни за извършени от служителя тежки нарушения на служебната дисциплина” и ги квалифицирала, „съгласно събраните доказателства”; б) съобщила е съобщението (л. 18 от делото) за проведена съвместна операция, „при която са задържани 17 полицейски служители”; в) посетила е на 30.09.2011 г. сградата на Националната следствена служба, където (в ареста) е запознала П. З. със заповедта за образуване на дисциплинарно производство

срещу него, както и с процесуалните му права; г) изисквала е от СГП и от Дирекция „Вътрешна сигурност” - МВР заверени копия на „протоколи за разпит, писмени сведения, обвинителни актове, както и други доказателства, имащи отношение към задържаните служители”; д) изисквала е от директора на Дирекция „Вътрешна сигурност” - МВР и справка, в която да бъде посочено мястото, времето и обстоятелствата, при които полицаи З. „е извършил деянията, констатирани след проведените ОИМ”. В Справката, рег. № я 49453/07.11.2011 г. (л. 57), изготвена от Комисията са описани горните действия, коментирани са отговорите на СГП и на НСл.С, цитиран е диспозитив на повдигнато срещу З. обвинение за извършено престъпление от общ характер. Комисията е отбелязала още, че задържането на седемнадесетте полицаи, сред които и З. е предизвикало „голям обществен интерес и медиен отзвук в страната”, отразено е „във всички електронни медии, вестници и телевизионни новинарски емисии”, като „Операция Палките-2”. Заключение (изводите) на дисциплинарната комисия (л. 62, л. 63) е, че (цитати, буквално, със запазен правопис): 1. „с публикуването на гореизложените статии в ежедневниците, електронните медии и централни емисии, както и с факта на задържането на полицейския служител П. М. З. в ареста на НСл.С е уронен престижа на институцията МВР, с което грубо са нарушени правилата за етично поведение на държавния служител в МВР, а именно същия да пази доброто име на институцията която представлява”; 2. „От проведените оперативно издирвателни мероприятия на СГП и Дирекция „Вътрешна сигурност” – МВР, полицаи П. М. З. за това, че в периода на 31.08.2011 г. на територията на [населено място]-КПП № 51, находящо се на нулев километър на Автомагистрала „Т.”, от южната страна по посока [населено място], срещу хотел „Ч. котка” [населено място], като длъжностно лице от категория „Е”-III степен, младши автоконтрольор II степен от 03 група „КПП” на Сектор „Престъпления по пътищата” – СДВР в съучастие, като съизвършител е поискал и приемал дар – пари от водачи на моторни превозни средства, за да не извърши действия по служба, произтичащи от задълженията му регламентирани с чл. 58-чл. 4, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗМВР. Следствие на деянията по гореизложеното З. е привлечен като обвиняем за извършено престъпление по чл. 302, т. 1 пр. предпоследно вр. чл. 301, ал. 1, пр. 1 и 2 алт. 2 вр. чл. 20, ал. 2 от НК”; 3. „налице са достатъчно данни доказващи по безспорен начин, че държавен служител полицаи П. М. З. - категория „Е”-III степен, младши автоконтрольор II степен от 03 група „КПП” на Сектор „Престъпления по пътищата” – СДВР е извършил тежко дисциплинарно нарушение, несъвместимо с оставането на служба в МВР по смисъла на чл. 227, ал. 1, т. 7 и т. 10 от ЗМВР във връзка с чл. 230, ал. 2, т. 4 от ППЗМВР – деяния несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с които се уронва престижа (ът) на службата”. Становището на дисциплинарната комисия е възприето от наказващия орган по назначаване, който в оспорената заповед е изложил следните мотиви да наложи най-тежкото дисциплинарно наказание: „За извършено тежко нарушение на служебната дисциплина, в резултат на което е установено корупционно поведение, несъвместимо с оставането на служба в МВР, изразяващо се в това, че на 30.08.2011 г. на територията на [населено място]-КПП № 51, находящо се на нулев километър на Автомагистрала „Т.”, от южната страна по посока [населено място], срещу хотел „Ч. котка” [населено място], е поискал и приел дар – пари от водач на моторно превозно средство, който не му се следва, за да не извърши действия по служба, деяния несъвместими с етичните правила за поведение на държавните

служители в МВР, с които уронва престижа (ът) на службата и представлява тежко нарушение на служебната дисциплина, установено от проведеното дисциплинарно производство /обобщена справка рег. № 49453/07.11.2011 г. и Становище рег. № я 50119/11.11.2011 г./. В заповедта деянията са квалифицирани като дисциплинарни нарушения, по смисъла на: чл. 224, ал. 2, т.т. 1, 4; чл. 227, ал. 1, т. 7, т. 10 ЗМВР; чл. 230, ал. 2, т. 4 ППЗМВР.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата и доводите на страните, приема от правна страна следното.

Жалбата против заповедта за налагане на дисциплинарното наказание е процесуално допустима. По същество е и основателна, но съображенията за това се различават от тези на жалбоподателя.

Реализирането на дисциплинарната отговорност настъпва независимо от наказателната - чл. 224, ал. 3 ЗМВР. С други думи, наличието на образувано наказателно производство и резултатът от същото е без значение за ангажиране на дисциплинарна отговорност на държавен служител. Данните за извършено тежко нарушение на служебната дисциплина (чл. 227, ал. 1 ЗМВР) изискват дисциплинарна наказващият орган да образува с писмена заповед дисциплинарно производство (чл. 230, ал. 1 ЗМВР), което, както и предварителното (досъдебно) производство за престъпления от общ характер има за цел да събере доказателства, посредством всички допустими доказателствени средства и така да бъде доказана вината на държавния служител. Задължението за такова разследване е на дисциплинарно разследващия орган – комисията, определена със Заповед рег. № з-10669/29.09.2011 г. на директора на СДВР (чл. 230, ал. 3 ЗМВР). Комисията е била длъжна „да извърши всички процедурни действия по доказване на дисциплинарното нарушение”, но според Съда не е успяла да стори това. Не е установено на самостоятелно основание конкретното поведение на жалбоподателя З. и не е доказано по несъмнен, ясен и недвусмислен начин извършване от негова страна на вменените му дисциплинарни нарушения. В тази връзка Съдът приема, че и ответникът не установи съществуването на фактическите основания за издаване на заповедта, така както са изложени в нея, както и изпълнението на процесуалните норми, регламентиращи установяването на нарушенията и налагане на дисциплинарното наказание. Според Съда, приобщените към дисциплинарната преписка писмени доказателства от досъдебното наказателно производство, по аргумент от чл. 39, чл. 40, ал. 1, ал. 2 АПК са годни, за да бъдат взети предвид при установяване на фактическите обстоятелства, от значение за настоящото съдебно производство, тъй като са изготвени по реда, предвиден в НПК. Тези доказателства обаче, сами по себе си не обосновават извод за извършени от П. З. деяния, с които да е осъществил от обективна и субективна страна съставите на дисциплинарни нарушения: „използване на служебното положение за лична облага” (чл. 227, ал. 1, т. 7 ЗМВР) и деяния, несъвместими с етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с които се уронва престижът на службата (чл. 230, ал. 2, т. 4 ППЗМВР, вр. чл. 227, ал. 1, т. 10 ЗМВР). Дисциплинарно разследващият орган (комисията) е разполагала с оперативната самостоятелност (чл. 239, ал. 5 ППЗМВР), в рамките на своите правомощия да решава, какви действия да извърши, за да обоснове пред наказващия орган крайното си становище. На практика тази комисия не е извършила никакви действия, за да изясни обективно, пълно и всестранно относимите за случая факти, респ. да провери истинността на твърденията в писмото на Дирекция

„Вътрешна сигурност” обстоятелства. Цитирани са само да цитира писмото, информацията от Прокуратурата, за образувано наказателно производство, както и заглавия на статии. Изброените в началото на съдебното решение документи сочат, че е била проведена някаква специализирана операция от Дирекция „Вътрешна сигурност” – МВР и от СГП, целяща да разобличи полицейски служители (пътни полицаи), които по време на изпълнение на служебни задължения са искали и приемали пари от водачи на МПС, за да не ги санкционират за различни нарушения на Закона за движението по пътищата. Информация за специализираната операция е била предоставена с готовност и в изобилие на различни средства за масово осведомяване, но по делото е недостатъчна. Не са представени доказателства за използвани специализирани разузнавателни средства, технически средства и оперативни способности, по смисъла на чл. 2 ЗСРС, каквито очевидно са били използвани, ако се съди по съдържанието на Справка рег. № я 49453/07.11.2011 г., л. 60 и Справка, рег. № 1908/27.10.2011 г. от директора на Дирекция „Вътрешна сигурност” – МВР – л. 36 - горе. Публикуването на информация в медиите не може да служи на дисциплинарнонаказващия орган като доказателство за установяване на виновно поведение на полицейския служител, в частност – нарушаване на етичните правила за поведение. Доколкото ответникът, видно от съдържанието на заповедта е мотивирал същата и със становището на дисциплинарната комисия, следва да бъде прието, че той също споделя заключението на тази комисия, за това, че: „с публикуването на гореизложените статии в ежедневниците, електронните медии и централни емисии, както и с факта на задържането на полицейския служител П. М. З. в ареста на НСл.С е уронен престижа на институцията МВР, с което грубо са нарушени правилата за етично поведение на държавния служител в МВР, а именно същия да пази доброто име на институцията която представлява”. Но публикуването на статия, съдържаща някаква информация, както и повдигането на обвинение не може да служи като основание да бъде ангажирана дисциплинарна отговорност и да бъде прието, че така З. е уронил престижа на службата, най-малко защото е налице презумпцията за невиновност. В обществото като цяло, битува не без основания мнението, че пътните полицаи искат и приемат неправомерно парични средства, за да не изпълняват стриктно задълженията си, свързани с контрол на пътното движение. Но когато органът по назначаване на държавни служители в МВР, изпълнявайки функциите да контролира дейността им намери за основателно да наложи дисциплинарна санкция, той е задължен да направи това по процесуалния ред, подробно описан в ЗМВР и в правилника за неговото прилагане. Спазването на процесуалния ред е свързано пряко и непосредствено с обективното, пълно и всестранно изясняване на релевантните за конкретния случай факти от една страна и от друга – с необходимостта да бъде гарантирано правото на служителя да се защити. Дори полицейски служител, осъществяващ функции, свързани с контрол на пътното движение има право на защита, в случай на повдигане на дисциплинарно обвинение. За да може да се ползва от правото си, той следва да бъде наясно, срещу какво дисциплинарно обвинение се защитава. Както правилата на наказателното производство, регламентирани в НПК, така и тези на дисциплинарното изискват ясно и конкретно формулиране на обвинението. Последното не трябва да се основава на предположения и на медийни интерпретации. Това означава, че когато се твърди (както е в процесния случай), че З. „е поискал и приел дар – пари от водач на моторно превозно средство, който не му се следва, за да не извърши действия по служба”, дисциплинарнонаказващият орган

задължително трябва да посочи: каква сума е поискал и приел служителят; от кой водач е поискал и получил сумата; за неизвършването на кои действия по служба е получил сумата. Дисциплинарно обвинение в извършване на нарушение по смисъла на чл. 224, ал. 2, т.1, т. 4 ЗМВР изисква също конкретизиране, с оглед съдържанието на нормата, т.е. посочване на това, кои разпоредби на ЗМВР не са изпълнени. В противен случай се създава неяснота у служителя, защото в Справката, рег. № я 49453/07.11.2011 г. (л. 57), изготвена от Комисията се сочи: „...в съучастие, като съизвършител е поискал и приемал дар – пари от водачи на моторни превозни средства, за да не извърши действия по служба”. В оспорваната заповед няма такова конкретизиране, за разлика от диспозитива на наказателното обвинение (л. 110 от делото), в който е посочено, че на дата 31.08.2011 г. , между 08.52 и 08.59 часа З. е поискал дар (20 лева) от Б. В. Г.. Същият бе разпитан в качеството на свидетел в настоящото съдебно производство и даде показания, които на практика съответстват на обстоятелствата, описани в диспозитива на наказателното обвинение. Тези показания Съдът възприема само като индиция, че вероятно жалбоподателят З. е извършил описаните действия, но те (показанията) не са достатъчни, предвид по-горе изложените мотиви, да обосноват ангажиране на дисциплинарна отговорност за полица. Всъщност показанията на св. Б. Г. са единственото доказателство, даващо основание за предположение, че жалбоподателят е извършил дисциплинарно нарушение. Не са представени каквито и да било други преки или дори косвени доказателства, които да подкрепят твърденията му. Не бяха представени от ответника и доказателства за актуалното развитие на досъдебното производство, освен, че то все още не е приключило.

Прави впечатление също несъответствието между цитираната в наказателното обвинение дата на извършване на престъплението – 31.08.2011 г. и датата, посочена в заповедта за налагане на дисциплинарното наказание – 30.08.2011 г., която е приета за дата на извършване на дисциплинарното нарушение. Несъответствието е пореден аргумент в подкрепа на становището на Съда за допуснати в дисциплинарното производство множество нарушения на процесуалните правила и също пряко засяга правото на защита.

Моралната укоримост на приписаното на жалбоподателя деяние не подлежи на съмнение. Такова поведение не съответства на статута на държавен служител в МВР и осъществява признаци от състав на престъпление от общ характер. Тежестта да докаже дисциплинарното обвинение е върху наказващия административен орган – ответник в настоящото съдебно производство, който не проведе успешно такова доказване. Дисциплинарното производство срещу жалбоподателя П. З. не е допринесло за изясняване на обективната истина. Механичното пренасяне на констатации от наказателното производство, за които не е ясно, посредством какви доказателствени средства са установени не е достатъчно да обоснове отговорност за жалбоподателя, в качеството му на длъжностно лице –полицай.

В заключение, независимо, че е издадена от компетентен орган - директор на СДВР (чл. 228, т. 3, вр. чл. 186, ал. 1 ЗМВР), в срока, определен в чл. 225, ал. 1,

вр. ал. 3 ЗМВР, Заповед рег. №з 13025 от 18.11.2011 г. представлява незаконосъобразен административен акт, тъй като е постановена в нарушение на административнопроизводствените правила, регламентирани в ЗМВР и подробно в ППЗМВР, и касаещи установяването на дисциплинарното нарушение. Описаните процесуални нарушения дават основания за съмнения относно действителното извършване на посоченото в заповедта изпълнително деяние и са засегнали правото на защита на държавния служител. С оглед на това, оспорената заповед подлежи на отмяна, при наличието на основанията по чл. 146, т. 2, т. 3 АПК.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК
Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от П. М. З. Заповед, рег. №з 13025 от 18.11.2011 г., издадена от директора на Столичната дирекция на вътрешните работи, с която на оспорващия е наложено дисциплинарно наказание „уволнение” и е прекратено служебното му правоотношение на длъжността „младши автоконтрольор” II степен, в Група 03 „Контролни полицейски пунктове”, Сектор „Престъпления по пътищата”, при същата дирекция.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: